

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 46

Mất thân án Mồ Mồ lo âu

Kỳ Dao vội cản lại nói:

- Hãy khoan! Bốn đại hán đeo bạc phái Hoa Sơn đã có hai lão tăng và ba lão đạo cùng hai ông già nữa hộ vệ đã xông lên chạy về phía trước. Chúng ta ở đây đón. Nếu tặc nhân theo đuổi thì chúng ta cản trở truy binh.

Văn Đế Đế hỏi:

- Hai bên cũng đuổi tới mà bọn ta chỉ có ba người thì cản trở sao nổi?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Bây giờ đành thế này vậy. Đế Đế cản đường chính diện. Kỳ Dao muội ngăn cản mé tả. Ta chống đỡ mé hữu. Nơi đây đường hẹp, hai bên đều có núi đá. Nếu địch nhân không đi vòng quanh thì phải bỏ ngựa mới vượt qua được.

Kỳ Dao nói:

- Đành theo kế đó. Chúng ta tránh đi, bọn họ tới nơi rồi.

Trong bọn này có nhà sư đã gặp Thiết Kỳ Sĩ vừa rồi. Lão thấy chàng liền lớn tiếng hô:

- Thí chủ chạy lẹ đi. Bữa nay đại địch chia ba đường đến cướp đoạt.

Thiết Kỳ Sĩ đồng dục đáp:

- Xin đại sư xông lẹ về phía trước mà chỉ cần chú ý mặt tiền còn phía sau để tại hạ ngăn địch.

Lão hòa thượng quay đầu nhìn lại thấy hơn hai chục kỵ sĩ đuổi tới. Lão không rảnh để ngó đến bọn Thiết Kỳ Sĩ, lập tức đi vào đường hẹp

chạy thật nhanh.

Kỳ Dao thấy bọn kỵ mã đuổi tới liền xông ra, miệng hô:

- Sĩ ca! Bọn này là hai bang Quỷ, Thần, mỗi bang một nửa.

Thiết Kỳ Sĩ cười nói:

- Lượm đá liệng vào chân ngựa. Mấy con đi đầu bị thương, những con đi sau tất chạy loạn lên. Như vậy có thể cản trở họ được một lúc.

Kỳ Dao cười đáp:

- Việc gì phải lượm đá? Hải nữ đậu của tiểu muội dùng làm ám khí được lắm! Sĩ ca hãy coi đây.

Nàng vung tay một cái. Mấy điểm dị quang bay ra.

Những con ngựa đến gần trong vòng mười trượng đột nhiên thét lên be be. Bốn con té xuống.

Kỵ sĩ bên địch đều là cao thủ hạng nhất. Ngựa vừa bị thương bọn chúng đã nhảy ra xông tới.

Một đại hán lại gần lớn tiếng quát hỏi:

- Các người là ai mà dám cản đường bọn ta?

Kỳ Dao cười lạt đáp:

- Người là lão thất ở Quỷ Kỳ Bang. Làm gì mà hống hách thế? Có giỏi thì cứ vượt qua đi.

Phía sau lại có người xông đến, lạnh lùng quát:

- Đã dám cản đường tất là có lai lịch. Chẳng lẽ các cô không dám nói ra?

Kỳ Dao cười đáp:

- Thần Kỳ Lão Tứ! Không ngờ hai bang các vị lại có thể liên thủ làm chuyện buôn bán. Các vị bất tất hỏi tiện thiếp là ai? Bữa nay phải làm cho các vị biến thành những con quỷ hồ đồ mới được.

Thiết Kỳ Sĩ biết nàng cố ý kéo dài thời gian. Lúc này mặt sau người kéo đến rất đông, nhưng bọn Cổ Mộ môn vẫn bị các nhân vật các phái ngăn chặn. Cả hai đều có người thương vong.

Quý Kỳ lão thất không nhẫn nại được nữa. Chống kiếm nhảy xổ về phía Kỳ Dao quát lớn:

- Con a đầu kia! Người tưởng đại gia không nở hạ thủ bẻ hoa chăng?

Kỳ dao cũng quát lên một tiếng. Thân pháp nàng nhanh như điện

chớp. Tay mặt đoạn kiếm, tay trái xoay lại đánh trúng lưng quý kỵ.

Ừ một tiếng! Quý Kỵ lão thất rú lên thê thảm. Người hấn lăn ra mé bên ngoài mấy trượng.

Thần Kỵ lão tứ thấy Quý Kỵ lão thất chưa giao thủ một chiêu nào đã bị đánh chết, bất giác chấn động tâm thần, hốt hoảng lùi lại lớn tiếng quát:

- Cô nương là ai?

Kỳ Dao cười lạt đáp:

- Lão tử muốn biết cũng chẳng khó gì nhưng phải ưng chịu một điều kiện.

Thần Kỵ lão tứ lớn tiếng hỏi:

- Điều kiện gì?

Kỳ Dao đáp:

- Ngoài món tiền mà phái Hoa Sơn bảo vệ còn vật gì trọng yếu khiến các vị tương tranh? Các hạ có nói ra thì tiện thiếp mới cho biết lai lịch.

Thần Kỵ lão tứ cười lạt nói:

- Té ra cô nương không phải là đồng đảng của những người tải bạc. Nếu vậy hà tất cô nương còn đa sự? Bọn tại hạ không muốn kết oán.

Thiết Kỳ Sĩ cất tiếng cười hỏi tiếp:

- Thế lực của Tứ Kỵ Bang trên trồn giang hồ so với Cổ Mộ môn thế nào?

Thần Kỵ lão tứ cười khằng khặc đáp:

- Cổ Mộ môn cường ngạo trong võ lâm nhưng không dám khinh miệt Tứ Kỵ Bang. Như vậy các hạ đủ hiểu thế lực của Tứ Kỵ Bang là thế nào.

Thiết Kỳ Sĩ cười khanh khách hỏi:

- Cổ Mộ môn không dám gây sự với Tứ Kỵ Bang, nhưng vừa rồi Quý Kỵ lão thất chết về tay nội nhân của tại hạ thì các hạ giải thích thế nào?

Thần Kỵ lão tứ cười lạt đáp:

- Các vị đánh chết Quý Kỵ lão thất là các vị tự tìm đường xuống âm phủ. Nhất đản sự phụ của hấn là Quý Thúi lão tổ mà biết ra thì các vị sẽ bị thảm tử không bút nào tả xiết.

Thiết Kỳ Sĩ quay lại bảo Kỳ Dao:

- Kỳ muội! Té ra người đứng hậu thuẫn cho Quý Kỵ Bang là Quý Thúi

lão tổ. Đáng tiếc lão không ở đây để mà nếm mùi chết thảm.

Thần Kỳ lão tứ đột nhiên ngừng đầu nhìn lên bầu trời về phía tây rồi cười lạt nói:

- Bằng hữu! Ông bạn hãy ngó dưới từng mây phía trời tây xem đó là cái gì?

Thiết Kỳ Sĩ những đầu nhìn thấy một con chim khổng lồ ở dưới từng mây bay tới. Chàng không khỏi kinh dị quay lại hỏi Kỳ Dao:

- Kỳ muội! Con chim gì đó?

Kỳ Dao khẽ đáp:

- Đó là Ngọc Đầu thú. Có người cưỡi trên lưng nó thì phải.

Thần Kỳ lão tứ cười lạt nói:

- Đúng rồi! Đó là con thần thú lớn như giống chim bằng. Người cưỡi trên lưng nó chính là lão tổ.

Bọn môn đồ Quý Kỳ nhìn về phía trời tây đồng thanh hô:

- Ân sư đã tới!

Con quái diệu đột nhiên hạ xuống dường như không phải nó bay tới đây.

Thiết Kỳ Sĩ chẳng cần biết Quý Thú lão tổ có đến đây hay không. Chàng đồng dục cười nói:

- Bằng hữu! Để y đến rồi hãy nói. Các vị kéo cả ổ đi vì chuyện gì? Vạn lạng bạc có chi đáng kể?

Thần Kỳ lão tứ cười lạt nói:

- Cái đó không thể cho ông bạn hay được. Quý Thú lão tổ đã thân hành xuất mã thì nhất định gia sư cũng tới. Lão nhân gia tới rồi là trách nhiệm của bọn tại hạ cũng nhẹ đi. Bây giờ ông bạn không cản trở, bọn ta cũng chẳng rượt theo. Nói chắc với ông bạn chỉ đi trong hai mươi dặm các vị chết mất xác rồi.

Thiết Kỳ Sĩ vẫy tay một cái đoạn lên ngựa lùi lại.

Kỳ Dao vội nói:

- Chúng ta đi lẹ cho kịp những người giữ tiền. Chắc là sắp xảy ra chuyện rồi.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Kỳ Dao đáp:

- Sĩ ca không thấy Quỷ Thúi lão tổ đã cho chim Thúi hạ xuống rồi ư? Nhất định lão đã phát giác ra người mang tiền bạc.

Thiết Kỳ Sĩ nghe nói cả kinh, xoay mình nhảy ra hô:

- Mau đi viện trợ họ.

Kỳ Dao lắc đầu đáp:

- Không kịp rồi. Bây giờ ta mới biết Tứ Kỳ Bang toàn bộ hậu thuẫn cho nhau.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Kỳ muội nghe người ta nói vậy ư?

Kỳ Dao đáp:

- Khi tiểu muội gặp Sĩ ca lần thứ ba, chắc Sĩ ca còn nhớ ở chỗ nào chứ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Khi đó ở Hồ Đông Bá sau lúc gặp Lôi Hóa thần, ta lên Bắc Kinh về đến nửa đường.

Kỳ Dao hỏi:

- Khi ấy tiểu muội còn bảo Sĩ ca điều tra mấy nhân vật phi thường.

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu nói:

- Tức là điều tra những người hậu đãi của Tứ Kỳ Bang.

Kỳ Dao nói:

- Khi ấy tiểu muội vâng lệnh gia phụ đi điều tra ba người cưỡi phi cầm xem họ hành động gì, ngoài một người cưỡi con quái lư đương nhiên còn người khác nữa.

Thiết Kỳ Sĩ một mặt dẫn các cô xông về phía trước, một mặt tiếp tục hỏi:

- Khi ấy Kỳ muội còn chưa biết Quỷ Thúi lão tổ là người hậu đãi của Quỷ Kỳ Bang phải không?

Kỳ Dao đáp:

- Phải rồi! Nhưng cũng biết bọn người này là những kẻ tử thù với lệnh sư và song thân của tiểu muội ngày trước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Người hậu đãi của Thần Kỳ Bang là ai?

Kỳ Dao đáp:

- Đã thấy Quý Thú lão tổ chứng minh thì còn ba người nữa cũng đoán ra được. Người hậu đài cho Thần Kỳ Bang là Thần Ứng chân nhân, một đạo nhân cưới con thần ứng. Tiên Kỳ Bang thì có một bà già cưới con tiên hạc kêu bằng Tiên Hạc Mỗ Mỗ. Ngoài ra còn Quái Lư trượng nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Ta hiểu rồi. Gia sư và lệnh tôn, lệnh đường đêm hôm ấy không nói gì đã đi ngay, mười phần có tám các vị đã biết rõ thành tích những nhân vật ở hậu đài của Tứ Kỳ Bang.

Kỳ Dao đáp:

- Cái đó khó mà đoán được. Lệnh sư cùng gia phụ, gia mẫu tuyệt đối không đi tìm địch nhân để chiến đấu. Công phu tu dưỡng của các vị đã đến trình độ xuất thần. Dù thấy mặt cừu nhân chưa chắc đã chịu động thủ.

Ba người đuổi chưa đầy hai chục dặm, đột nhiên bên đường thấy hai xác chết lăn ra đó. Văn Đế Đế kinh hãi nói:

- Hông rồi. Đây là các vị hòa thượng đó.

Ngoài ra còn một lão già. Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói:

- Tất hơi rồi. Chúng ta đến chậm một chút.

Kỳ Dao thở dài nói:

- Bị thương ở đầu. Dường như chết về chưởng lực.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Thử tìm gần đây xem còn người nào chưa chết không?

Văn Đế Đế tiến vào trong rừng phía trước bỗng la lên:

- Vào coi mau! Bốn đại hán chết ở đây. Người bọn họ bị vật gì cào nát ra.

Kỳ Dao chạy lại nhìn kinh hãi nói:

- Đây là vết trảo của Quý Thú.

Thiết Kỳ Sĩ đảo mắt nhìn những bụi cỏ chung quanh, miệng la:

- Ngân tử!

Nhiều đỉnh bạc rải rác trong mấy đồng cỏ. Đỉnh nào trên mặt cũng in chữ “Mễ”. . Dưới chữ Mễ còn năm chữ nhỏ “Văn ngân ngũ thập lang”.

Kỳ Dao vội nói:

- Mau thu thập lại xem được bao nhiêu?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Năm mươi lạng một đỉnh thì vạn lạng phải hai trăm đỉnh. Nhưng Quỷ Thú lão tổ sao không lấy bạc đem đi?

Kỳ Dao và Văn Đế Đế vừa đi tìm những đỉnh bạc vừa nói khẽ:

- Bốn đại hán này bị Quỷ Thú sát hại. Hiển nhiên Quỷ Thú lão tổ chưa phát giác. Chúng ta mau thu lượm đủ số đỉnh bạc rồi đi ngay.

Thiết Kỳ Sĩ lắc đầu đáp:

- Công việc không phải giản dị như vậy. Chỗ này cách hai xác chết kia không đầy một tầm tên khi nào lão ma lại chẳng ngó thấy?

Văn Đế Đế nói:

- Chắc có mấy người không thấy, hoặc giả Quỷ Thú lão tổ đang bận đuổi theo tàn sát.

Kỳ Dao đáp:

- Nếu vậy chúng ta mau rời khỏi nơi đây, chắc lão ma sắp trở lại.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Sợ gì? Ta còn mong hấn quay về. Lão ma này thủ đoạn tàn ác. Ta phải liều mạng với hấn.

Hai cô tìm hồi lâu và tính số mục mới thấy một trăm chín mươi bảy đỉnh bạc. Kỳ Dao hăng dặng nói:

- Còn thiếu ba đỉnh nữa.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tiếp tục kiếm nữa đi. Vì trong đỉnh bạc có điều bí mật, thiếu một đỉnh cũng không được, tức là đề phòng vụ bí mật nằm vào những đỉnh tìm không thấy.

Kỳ Dao nói:

- Những đỉnh bạc này lớn rất dễ tìm. Thực không còn nữa.

Bỗng nhiên thanh âm một mục già cất lên:

- Bọn hài tử kia! Đa ta các người. Lão thân đến chậm một bước để lão ma hạ thủ trước mất rồi.

Thiết Kỳ Sĩ nghe tiếng liền ngó vào trong rừng ở mé bên, bỗng thấy một bà già dẫn năm người đứng tuổi đi ra. Chàng lớn tiếng hỏi:

- Mỗ Mỗ là ai?

Kỳ Dao đột nhiên lớn tiếng hô:

- Mễ Mễ Mễ!

Mụ già lại gằn thở dài nói:

- Con nhỏ kia! Người nhận được lão thân ư?

Kỳ Dao tiến lại đáp:

- Mễ Mễ! Chỉ mất có ba đỉnh thôi.

Nguyên mụ là chủ nhân những đỉnh bạc này. Mụ thở dài nói:

- Hảo nữ nhi! Vật quan trọng chắc bị Quỷ Thúi lão quỷ lấy đem đi rồi.

Mụ nhìn năm người đứng tuổi vẫy tay nói:

- Các người mau thu lại. Bây giờ không rảnh để tra xét nữa. Về trang rồi sẽ tính.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại thi lễ nói:

- Mễ Mễ! Vãn bối là Thiết Kỳ Sĩ xin bái kiến.

Mụ già gật đầu đáp:

- Người quả là con rồng trong loài người. Hài tử! Lệnh sư đã ở tề trang. Người hãy đi theo lão thân.

Thiết Kỳ Sĩ hăng dạng nói:

- Mễ Mễ! Mễ Mễ có nhận biết gia sư ư?

Mễ Mễ Mễ cười đáp:

- Nếu không phải lệnh sư nói tương mạo người, thêm vào người đi với Kỳ Dao thì lão thân cũng không biết.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Mễ Mễ! Mặt sau còn có bọn Cổ Mộ môn vây đánh.

Mễ Mễ Mễ nói:

- Lão thân đã phái người đi viện trợ. Chắc bây giờ đánh lui địch nhân rồi.

Thiết Kỳ Sĩ không nói nữa liền đi theo mụ già và năm người đứng tuổi. Nhưng đi được một quãng, bỗng chàng la lên:

- Còn mấy người lạc lõng nơi đâu chưa rõ.

Mụ già đáp:

- Kim Giáp Thần đã cứu ra hết. Nếu không có Kim Giáp Thần thì lão thân cũng không địch nổi Quỷ Thúi lão quỷ.

Tuy việc qua rồi, nhưng trong lòng Thiết Kỳ Sĩ vẫn băn khoăn vì chưa hiểu chuyện bí mật trong những đỉnh bạc, mà chàng lại không tiện hỏi mụ già, đành ôm mối hoài nghi theo mụ lên đường.

Chạy luôn hai ngày trời, tối hôm sau ra đến Đồng Quan, qua sông Hoàng Hà vào lúc hoàng hôn, tới một đại trang viện phong cảnh rất xinh đẹp, mụ già quay lại nói:

- Bọn nhỏ kia! Trang viện của lão thân đây rồi. Các người vào đi.

Trong trang đã thấp đèn hồng sáng trưng. Thiết Kỳ Sĩ được dẫn vào tòa đại sảnh. Chàng giương mắt lên nhìn thấy bốn vị lão nhân ngồi trong nhà. Trong đám đông này có một vị đặc biệt cao lớn.

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ và Văn Đế Đế nói:

- Lão già cao lớn kia là Kim Giáp Thân.

Phụng Hoàng Thân, Hải Thần, Hải Mẫu đều ở cả đây. Thiết Kỳ Sĩ vội tiến lại thi lễ.

Phụng Hoàng Thân ngó thấy ái đồ liền nói:

- Tiểu hoạt đầu! Người lại chào lão to con này đi. Lão là Kim Giáp Thân đó.

Thiết Kỳ Sĩ tiến lại thi lễ lớn tiếng hô:

- Kim bá bá!

Kim Giáp Thân cười rộ nói:

- Người đã được nương nương ban hiệu cho là Ngọc Phụng Hoàng ư? Lão phu coi không ra, người lại giỏi hơn lão hoạt đầu.

Thiết Kỳ Sĩ cung kính đáp:

- Văn bối không dám!

Hải Thần cười hỏi:

- Người có gặp Quỷ Thúi lão Quỷ không?

Kỳ Dao đáp:

- Hài nhi chỉ ngó thấy lão trên không.

Hải mẫu hỏi:

- Hấn đã đoạt mất Ngũ Lô thần ấn rồi ư?

Kỳ Dao kinh hãi hỏi lại:

- Trong bạc có dấu Ngũ Lô thần ấn hay sao?

Mễ Mỗ Mỗ thở dài đáp:

- Các vị hảo hữu lại dấu luôn cả đám trẻ. Đó là việc không nên. Giả tử không giấu chúng thì có khi chúng lấy được rồi.

Hải Thần nghiêm nghị hỏi:

- Lão muội tử! Bảo vật của phái Hoa Sơn lấy được, bọn hài tử không hiểu. Nhất đản chúng biết mà hạ thủ thì bọn ta còn mặt mũi nào nhìn thấy bọn lão muội tử nữa?

Mễ Mỗ Mỗ thở dài nói:

- Bây giờ bị ma đầu lấy mất, e rằng suốt đời bất lợi cho chúng ta.

Phụng Hoàng Thần hỏi:

- Mất thật rồi ư?

Mễ Mỗ Mỗ liền quay lại bảo năm hán tử trung niên:

- Kiểm lại coi.

Một đại hán hỏi:

- Tổ mẫu! Điều tra bằng cách nào.

Mễ Mỗ Mỗ đáp:

- Trong đó có một đỉnh, chữ Mễ thiếu một điểm. Nếu quả đỉnh đó còn là chưa mất.

